

Zpívání před deštěm aneb legendy na Fontáne

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 23 Červen 2004 04:00

Téměř tři měsíce jsem slýchal při svém ranním pravidelném poslechu Country radia upoutávku na " Největší festival folku a country v Praze - Country fontánu".

A tak jsem ve čtvrtek 17. června 2004 seděl před podiem na Křižíkově fontáně na Pražském výstavišti, jehož sláva začala Jubilejní výstavou v roce 1891, přežila lidový název Julda Fulda a dožila se i dnešního dne.

Přiznám se, že jsem na Country fontáně byl letos poprvé. V případě těch předchozích mi to do toho buď "něco přišlo" (viz stať

Jiří Suchý

Foto: Tomáš Pohl ©

Honzy Hučína v Ifolku) nebo jsem se tak trošku obával určité komerce.

Ale po závěrečném ohňostroji za zvuků bluegrassových melodií konkurujících sílícímu dešti jsem konstatoval, že těch více než šesti hodin poslechu muziky vůbec nemusím litovat.

Z druhé řady jsem měl poměrně "ostrý obraz" a dík Hanýžce a Jardovi Horynovým i dobrý zvuk.

Začal bych třemi legendami, které jsem postupně na jevišti potkal.

Kapela **The Hottentots Orchestra** (jazz z doby, kdy u nás Jaroslav Ježek dirigoval v Osvobozeném divadle a kde na housle hrál geniální skladatel filmové hudby Jiří Srnka) hostila **Jiřího Suchého**

Zpívání před deštěm aneb legendy na Fontáne

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 23 Červen 2004 04:00

. Když mi bylo asi tak deset let, byl pro mě Jiří Suchý polobůh (druhá půlka tvořena Waldou Matušskou). U táboráků zněla jeho píseň
Kaňonem takhle kvečeru
a měla pro mě stejnou krásu jako třeba
Slaboch Ben
.

Pan Suchý dnes skromně čekal až kapela dohraje pár instrumentálek a pak začal zpívat repertoár, který v době největší slávy Semaforu nezněl. Například píseň *Zlomil jsem ruku tetičce* zpívána před padesáti léty v Redutě,
Jedu nocí
zpívaná ještě dřív panem R. A. Dvorským i písně Voskovce a Wericha, kteří bezpochyby spolu s hudbou Jaroslava Ježka stály před vznikem dvojice Suchý Šlitr jako vzory. Takže začátek vůbec špatný nebyl.

Druhou legendou byl **Pavel Bobek**. Pan Bobek šel vždy svou cestou a vedle Mikiho Volka razil heslo, že rock and roll lze zpívat jen anglicky.

Pak šla léta, Pavel Bobek zpíval už i česky a texty mu skládal i pozdější senátor Michael Žantovský. Bobkovu LP ***Ved' mě dál, cesto má***, mám ohranou a někde dobře schovanou. Jen jsem tehdy netušil, že *Pojd' stoupat jak dým*
vyzývá v originálu doprovázejícím (The Jafferson Airplain) nádherný film
Bezstarostná jízda
k zapálení jointu.

Dnes Pavla Bobka doprovázela **Skupina Miloše Nopa** (syn Mikuláš za bicími a manželka Lída učící na konzervatoři muzikál). I legendy stárnou a výjimkou není ani Pavel Bobek. Ale publikem byl přijat jako zamlada, byť při *Sweet Little Sixteen*
už ten odvaz není co byl. Ale přesto díky, vzpomínky hřejí.

Miki Ryvola, třetí legenda, už několik let putuje s **Nezmary**, kteří důsledky společného putování po pódiiích promítli do cédéčka. Jiří Černý na oslavě šedesátin Mikiho řekl (před Mikim klečel), že Miki dal folku minimálně dvě věci - cit pro swing a poezii. A tak na pódiu znělo
Září

Zpívání před deštěm aneb legendy na Fontáne

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 23 Červen 2004 04:00

,
Hejno

vran

a další a další písně, co se budou zpívat ještě za sto let

Po legendách v podobě Jiřího Suchého a Pavla Bobka přišla jako třetí zazpívat **Pavčina Jíšová** se svou kapelou

CS Band

. Kromě toho, že od prosincového ostříhání nakrátko to Pavčině čím dál stále víc sluší, potvrzuje znovu a znovu, jakou tu máme zpěvačku, autorku hudby a textů. Pavčina není nikam zařaditelná a jestliže ji někdo občas nazve královnou folku, nesouhlasím. Na Pavčině se nejvíce cením, že dokáže jít svou vlastní neprošlapanou cestou. A vynikající CS Band jí v tom velmi pomáhá.

Vedle tří legend v podobě jednotlivců po Pavčině Jíšové vystoupila i " kolektivní legenda", **Spirituál kvintet** hrající od roku

Pavčina Jíšová

Foto: Tomáš Pohl ©

1960 (sic!). Spirituál kvintet předvedl publiku, co se od něj čeká, tedy kvalitu. Mně však tak trošku chybělo pár krásných sól Ireny Budweisserové. Ale časoprostor plánovaný festivalem to asi neumožnil.

Pro mě byl ale skutečnou bombou Petr Kocman se svou kapelou **Petr Kocman band**. Na jednom z vystoupení Greenhornů řekl Honza Vyčítal po Petrově kytarovém sólu na téma Orange expres, že co tenhle člověk umí v osmnácti na kytaru, se on nenaučil za celý život. Petr, celým v bílém, v černém stetsonu a s copánkem dokázal nejen, že Honza Vyčítal měl pravdu. Petr Kocman je skutečný entertainer - showman (slovo bavič nemám rád) v tom nejlepším slova smyslu. Ale především skládá, brilantně hraje a velmi dobře zpívá. Jeho běh mezi publikem při

Hippy, hippy shake

(ach jo, Pavle Sedláčku, blahé paměti), opakovaná výměna kytar během hraní a další a další

grify dostaly publikum do varu.

Takže **Nezmaři**, byť vlny folku už brázdí přes 25 let, to neměli po Petrovi lehké. Ale nejen vlivem zmíněné posily v podobě Mikiho, ale i díky svému tak typickému krásnému vícehlasu (přesně řečeno po roce 2002 jen trojhlasu) si dokázali publikum hravě získat. Jim avizoval koncert v Divadle ABC 12. prosince, kde by měl být křest nového připravovaného CD. Prý všichni Nezmaři pilně skládali, až složili. Uvidím a těším se.

Poslední tečkou (ne za tím naším případem, ale za festivalem) bylo trio "d'áblů" **Jarda Samson**
Lenk , **Slávek**
Janoušek

a

Vlasta Redl

. Zejména Slávek Janoušek fascinoval písní, v níž znělo "

Ovce z kopce po ledovce.."

doprovázené hrou na sítár dovezený Slávkem z Indie. Žádaná

Polohrubá mouka

, zejména pro taneční kreace (Samson hubne) publikum rozchechtala a ta nejhezčí část kapely, tj.

Petra Šany Šanclová

předvedla na mandolině, co znamená talent od Pánaboha spojený s pilným cvičením. Snad se dočkáme slibovaného Petřina prvního cédéčka. Taková zpěvačka by na něj měla dostat státní dotaci.

Celý večer profesionálně uváděli Jirka Holoubek (pan ředitel, ale taky Reliéf) a Zorka Kratochvílová (do té doby jsem znal jen její hlas, ale občasný obraz by rovněž nezklamal).

Pauzy způsobené ozvučováním byly vyplňovány losováním cen věnovaných jednotlivými sponzory.

Ale to nejlepší nakonec. Od 1. května měli posluchači možnost dávat své hlasy v anketě Zvolte nejoblíbenějšího moderátora. I přes "lobování" fandů Jirky Holoubka s nápisy na tričku a transparenty se pan ředitel tím nejoblíbenějším nestal (patrně zatím musí stačit obliba v kolektivu). Z došlých 8 000 hlasů totiž dostal nejvíc, tedy 1697 hlasů služebně nejstarší (tedy vlastně také už legenda) Miloš Keller, kterého není třeba blíže představovat. Sice jsem Milošovi gratuloval mezi kapkami deště osobně, ale i tady přidávám : Miloši, moc ti gratuluji.

Zpívání před deštěm aneb legendy na Fontáne

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Středa, 23 Červen 2004 04:00

Začal jsem ohňostrojem a fontánou a tím musím i skončit. Déšť přišel v podstatě až ke konci vystoupení " d'áblů" (Žalman tentokrát nehrál), ale nějak po tom docela hezkém odpoledni a večeru nevadil. Dobrá muzika je dobrá i v dešti. Vždyť o tom vlastně ve filmu zpíval i Gene Kelly. A to byl vlastně taky folkař nebo nebyl?